

מאיה קופרמן

שפת אם

לדלים סמוקים מאהבה, קרבו אלי
טָרַם שְׁנָה אֶלְחָשׁ לְאֹנִיכֶם הַתִּינוּקִיּוֹת:
אֶבְדָּן הוּא הַהוֹרָה הַיְחִיד.

1

קו תל־אָבִיב-חִיפָה, רִבְעֵ לַחֲצוֹת.
מִתַּחַת לְמוֹשָׁבִים, בֵּין מְזוֹדוֹת הַנוֹסְעִים
עֵינֵי הָאֵילָה הַמְבַהֵלוֹת שֶׁלֶךְ צָרוֹת אֶת מִבְטֵי.
שָׁלוֹם לְכַבוֹאָתָהּ.
הָעֶרֶב אֲנִי מְבַקֶּשֶׁת לְדַעַת אוֹתָךְ בְּנִגִיעַת אֲשׁוּנִים צָרִים.
לֹא פָחוֹת. לֹא יוֹתֵר.

2

שְׁמַת לֵב?
כְּאִשֶּׁר אֲנִי מְקִיזָה נְצוּצוֹת מְעִינֵי
גוֹף הַנִּיר שֶׁלֶךְ כָּבֵר לֹא מִתְלַקַּח.
גַּם הַכִּי הַפֶּךְ שָׁגוֹר בִּינִינּוֹ כְּמוֹ חוֹל בְּעֵינֵי הַנֶּגֶד.
כְּמוֹ אֶבֶן בְּנֶעַל הַתְּרַגְלָנוּ לְנוֹכַחוֹתוֹ הַמְאַלְחֶשֶׁת בְּחִינּוֹ.
מְעוֹלָם לֹא הִפְסַקְתִּי לְבַקֶּשׁ
אֲבֵל אֶת חֲדָלֶת מְזֻמָּן לְהַתְנַצֵּל.
צָפוֹר דְּקַת כְּנָפִים, נוֹקֶשֶׁת מְקוֹר עַל שְׁפָתֵי, אֲמַרִי לִי
כִּיצַד לְמַדָּת לְהַשְׁלִים עִם רַעְכוּנֵי
הַמְכֻלָּה אוֹתִי פְסוֹת פְסוֹת

3

וּמָה הָאֵמֶת הַמִּתְעַקֶּשֶׁת לְדַבֵּר הַלִּילָה?

4

קו תל־אביב-חיפה, חצות וחמשה.
 לְבַד בְּקֶרוֹן אָנִי נֹדֶדֶת כְּמוֹ שָׁנָה מִמוֹשָׁב לְמוֹשָׁב.
 אָנָּה, בְּרַכְיָהּ הַסְּמוּכוֹת זֶה לְזֶה,
 שְׂאוּכַל לְשִׁבֵּת וּלְתַאֵר לָהּ אֶת יוֹמֵי בְּפוֹטְרוֹט
 כְּמוֹ הֵייתִי

5

יְלֵדָה טוֹבָה יְרוּשָׁלַיִם,
 אִשָּׁת אִישׁ
 אִמָּא
 אֵינְנִי בְּתֵר וּלְעוֹלָם לֹא אֶהְיֶה אֶהוּבָתְךָ
 אֶךְ בְּלִילוֹת
 וּלְעֵתִים רְחוּקוֹת לְפָנוֹת בְּקָר,
 כְּשֶׁעֲנָנִים נוֹשְׂרִים עַל רֵבִי הַקּוֹמוֹת שֶׁל הַפְּרָמֶל
 כְּתִפְיָהּ עֲרֻמוֹת לְצַדִּי בַמָּטָה.

6

אָנִי מִכְּבִטִּיחָה לֹא לְמִנּוֹת אֶת קְמָטֶיהָ
 וְלֹא לְקִשְׁט עֲגוֹת בְּנֵרוֹת יוֹסִי־הַלֶּדֶת לְמִנְיָן שְׁנוֹתֶיהָ,
 אִם רַק תְּנִיחִי אֶת שְׁפָתֶיהָ עַל מִצְחִי
 קְפוּצוֹת כְּמוֹ לְבִי
 בְּרָגַע הִיקִיצָהּ.

7

הַנִּיחִי לְמַגְעֵי לְנִבְט בֵּין רִגְלֶיהָ.
 הַלִּילָה מִשִּׁיל מַעְצָמוֹ אֶת הַיּוֹם,
 מְדוּעַ לֹא תִתְפַּשְׁטִי גַם אֶתָּה?

8

אֲבָל יוֹתֵר מְגוּפָה אָנִי חוֹמְדֶת אֶת שְׁנֵתְךָ.
 אֶת הַרְגַע בּוֹ אֶת שְׁבָה לְהִיּוֹת הַיְלֵדָה שְׁצוּיִת עַל עֲצֻמָּה לְעוֹב.

9

כְּמוֹ מִתְפַּלֵּל אֲדוּק תּוֹחַב פְּתָקִים לְכַתֵּל
 אֲנִי לּוֹחֶשֶׁת לְחֶרְפֵי גּוֹפֶה:
 "הִי שְׁלִי", אֲנִי מְמַלְמֶלֶת מֵאַחֲרֵי בְּרַפְיָה
 "אַל תַּעֲזֹבֵי אוֹתִי, מִתַּחַת לְצַפְרֵי נִיחָה
 "אַל תַּגִּיחִי לִי לְהַתְעוֹרֵר לְעוֹלָם, בְּרוּחַ שְׁבִיז שְׂרִיחָה.

10

בְּבִקְרִים אֲנִי מְקִיֶּצֶה מְבַהֶלֶת.
 מְגַעֵד הַבְּשִׁיל תַּחַת יָרַח קוֹדֵחַ כָּל הַלֵּילָה
 וְעַם צְרִיבְתָה הֶרְאֵשׁוֹנָה שֶׁל הַשֶּׁמֶשׁ – נְגוּז.
 אֵינֶנִּי מְבִינָה אֵיךְ יִכְלֹת לְעוֹב בְּמַהִירוֹת כְּזוֹ
 הוּא מְעוֹלָם לֹא הִיִּיתָ.

11

אִם אֵינָה אֲמִי
 וְגַם אֵינָה אֶהְיֶבְתִּי,
 מִי אֵתָּה?
 רַק זֹאת אֲנִי יוֹדַעַת –
 הַשָּׁמַיִם נִחְצִים לְשָׁנִים (תְּמִיד לְשָׁנִים, לֹא יוֹתֵר):
 אֵלֶּה שֶׁלְּפָנַי בּוֹאֵה, וְאֵלֶּה שֶׁאַחֲרַי לְכַתֵּה.

12

שְׂדוֹת מוֹרִיקִים, מְזֻהֵיבִים וְאַחַר כֵּן מְצַהֵיבִים.
 עֵינַי מְשַׁנּוֹת אֶת צְבָעוֹ בְּכָל יוֹם.
 כְּשֶׁאֲנִי בּוֹכָה הֵן דּוֹלְקוֹת בְּרֶאֱגָה, אֲדַמּוֹת כְּמוֹ נוֹרִיּוֹת.
 כְּשֶׁאֲנִי בָּאָה לְתוֹכָה הֵן לְבָנוֹת מִמְּאֵמִץ.
 כְּשֶׁאֲנִי עוֹזְבָת, מְשַׁחֲרִים אֲשׁוֹנֵי כְּפָחַמִּים מִחֶמֶת הָעֵלְבוֹן.
 וְכְשֶׁאֲנִי חוֹזֵרֶת, כְּשֶׁאֲנִי חוֹזֵרֶת
 צְבָעוֹ שְׁקוּף, כְּמוֹ מְגַעֵד בְּפָנַי.

13

אֶת אוֹהֶבֶת אוֹתִי כְּמוֹ שְׁאוֹהֵבִים יָלֵד:
 בְּכַעַס, בְּחֶמְלָה, בְּצָרָה.

אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ כְּמוֹ שְׂאוֹהֲבִים אִמָּא
 בְּשִׂנְאָה, בְּפֶחַד, בְּמִשְׁאָלוֹת.
 בְּעִינַיִם עֲצוּמוֹת.
 בִּידְיָעָה נִחְרָצֶת כִּי הוֹבֵאתִי, אֲנִי, יֵשׁ לְאִין.
 וְכִי עָלִי לְשֵׂאת אֶת הָאִין וְאֶת הַיֵּשׁ בִּיחָד.
 תְּאוּמִים חֲסְרֵי שֵׁם וְנִחְרָצֵי גוֹרֵל

14

אֶת, הָעוֹקֶרֶת מִמְּנֵי אֶת הַיְגוֹן
 וּמְעִירָה בְּגוּפֵי הָעֵינֵי חַיִּים,
 גַּם אוֹתָךְ אֶעֱזֹב בְּיוֹם מִן הַיָּמִים
 לְטוֹבֶת מוֹת מוֹחָשֵׁי יוֹתֵר, וְדָאֵי יוֹתֵר
 מִחַיִּים טְרוּפִים
 אֶהְבֹּת יְשָׁנוֹת, מִכְּתָבִים חֲסְרֵי נִמְעוֹן
 שְׂגָרָה עֵיפָה
 שׁוֹתֶתֶת יוֹם יוֹם עַל מִפְתָּן דְּלִתִּי.

15

וְאֶת, עִם עֵינֵי הַצֶּרְעָה שְׁלֶךְ
 הַנִּיחִי לִי לְאֶבֶד אֶת חַיִּי
 כְּמוֹ יְלָדִים מְאֹבְדִים חִפְצִים

16

מִדֵּי יוֹם אֲנִי מְקִיֶּצֶה אֶל תוֹךְ קֶרְעֵי בְּקָרִים.
 רוֹעֶדֶת מְקוֹר וּסְמוּקָה מִפֶּחַד, אֲנִי בּוֹצֵעַת אֶת הָאוִיר בְּצַעְדֵי
 קֶרְסִים נִתְלִים בְּעֵינֵי, בְּקֶרְסוּלִי, בְּשַׁעְרֵי.

17

”הַמְּשִׁיבֵי לְלִכְתָּ, כִּי אִם לֹא תִרְעֲבֵי,
 וְלֹא תִשְׁבְּעֵי, תָּמוּתֵי יַחְפָּה, אֶלְמוּנֵית מִצָּרָךְ
 עוֹטָה שְׂגִיאוֹת כְּמוֹ עוֹר,
 כְּמִי שֶׁהִנְךְ
 יתוּמָה מִעֲצָמָה”

18

לעת ערב מנקדים השמים את שמה בפוככים. ירח גלמי מגחה לי.
שביל החלב עקם לגמרי בשאינה נצבת בתורה
וידי מושטת לדבה הגדולה מכלן בגעגוע לילדות,
לחיים שקדמו למפץ הגדול, גלוי וכסוי האברן
המשכנע ביותר אליו אניע אי פעם, זה אשר הקדים
גם אותה.

19

יש ועיניה מבריקות בחשכה.
בקאה בשפת הערות, קוטפת דבדבנים בשפתיה
והם נענים לה, מתמסרים ללשונה.
כמותם, ערמה על קרש החתיה
המתנתי לה שנים, שתבצע בי פרדה
בבהק הלכון של ספיו מבטה.

20

אכל את עיני אמי אני רואה.
תחת שנות ילדותה שהיא ילדותי
ושנות יתמותה שהיא יתמותי
נתחכו המלים, כמו סדין תחת מזרון.
אני קוראת את הזמן שעובר ואת המרחק הנצבר בינינו
בקמטים החקוקים בפניה, קורי זכרון
זוכרים במקומה
ממש כפי שעלי מטל לחיות,
לחיות
ולמות במקומה

21

היא היתה אמי עד בוא הערב.
כשנשקה החמה לגבות הלוינתים
קפלה את עפעפיה ואגרפה את פניה.
רחצתי בדמעותי שלי. נרדמתי בחדרי, נשמטת לתהום לה קראתי בשמה.
כאלו בקשתי לקחת אותה עמי, נמלטה הרחק לחצר הבית.

הצפּרים ראו והדגים שתקו.
רחצתי בדמעותי שלי.

22

מבית לבית ארוץ קלת רגלים ואשאג:
"מי לי אם, מי לי אבי?"
לעתים תפתיע יד חמה ומנחמת.
לעתים יבתק את חלל השאלה צחוק שחר ומקפיא.
את שניהם אבקש.

23

בחיים אחרים אהיה אמה
ולא אעזבה.
בחיים אחרים את תהיי.

24

התכערתני שנים על שנים, אמא,
גדלתי וגדלתי תחת כפות ידיה החמות
כמו ילדה, שפף רגלה מתעקשות לבקע מפלוב הנעלים.
לכסוף השתקפו עיני בעיניו,
מביטות באימה בראי הריק שהצבתי בפניה
ופניה
שיש סדוק

25

המלקחים שגזלו ממני את גופה
היו לזרועות שצלקתי בילהותי.
אדמם עמק, לארץ ולרחב, עד אין
ואשוב לבטנה, חיק כל הרחמים.

26

כשאת אינה, נפערת אדמה לצעקה תחת רגלי.
שמים הופכים למקשה אחת מעל ראשי
בתוכם הולך וגדל הירח, אשון

הַלִּילָה שֶׁל זֶה אֲשֶׁר לְעוֹלָם עֵינָיו עֲצוּמוֹת
אֶךְ זְכוּרוֹנוֹ פְּקוּיָהּ.

27

שָׁפֶת בְּבִקְרָה, הֶרְחֹב נוֹהֵם בְּשָׁנְתוֹ.
אוֹתוֹ לֹא יַעִיר הַגְּעָגוּעַ.
אוֹיֵל, אִם אֶרְפִּין אֶת רֹאשִׁי, אֲאִזִּין לְשֵׁפֶת הַמְדַרְכּוֹת הַלוֹהֶטוֹת
אֲדַע מִתִּי אֶת שְׁבָהּ.

28

וְלֹא תִשׁוּבִי.
הֲלֹא כָּבֵר בַּפֶּעַם הִרְאִישׁוֹנָה שְׁעוֹנֹכָתָה,
טְרִיקַת טֶלְפוֹן, נְקִישַׁת מְנַעוּל,
וְצַעֲדֶיהָ בְּרֶחֱבֵי הַרְטֵב
יִדְעֵתִי בּוֹדְאוֹת שְׁאִין לָהּ שְׁעוֹר:
מִעֲתָה, לֹא אֶגִּיחַ לָהּ לְשׁוּב.

29

בְּלִילוֹת אֲנִי מְגַלְפֶּת אֶת דְּמוּתָהּ בְּזִכְרוֹנִי.
שְׁעָרָה הִצְהִיב מִתְעַרְבֵב בְּדָמִי.
לְחֵי סְמוּקוֹת, מְכַחִילוֹת
בְּעוֹד אֲצַבְעוֹתֶיהָ סוֹגְרוֹת עַל צוּאָרֵי.
אֵינָה חֹדֵל גַּם כְּשֶׁאֲנִי מִתְעַלְפֶּת.
כְּמוֹנֵי יִדְעֵתָה, לֹא זֶה הָאוִיר אוֹתוֹ אֲנִי צוֹרְכֶת בְּנִשְׁימוֹת כְּבֵדוֹת,
סִיזִיפִית עֵינֶיהָ
מְגוֹלְלֶת אֶת אֲנֶדְרֵט אֶהְבֵּתִי.

30

עֶשֶׂר וְדַקָּה, חִיפָה. הַמְחֹשֵׁב מֵהִבְהֵב. הַטְּלוּיָזִיָּה מְצַפְצֶפֶת.
עוֹד מְעֵט אֲצַא לְרֶחֱבוֹת לְצוֹד אֶת הַגּוֹף שֶׁבְּלִילָה יֵשֵׁן לְצַדִּי.
בְּחֹזֶה מְפָרֵר, בְּעֵינַיִם אֲדָמוּת, בְּצַפְרָנִים כְּסוּסוֹת עַד הַבֶּשֶׂר הַמְתוּק
אֲחַפֵּשׂ אֶת צְלִי. כְּשֶׁאֲמַצָּא,
אֲדַע גַּם אֲנִי לְעוֹב.

31

את

היית הסבוי האחרון שלי
 איה העזת לנשם מלים אחרות משלמדתי אותך
 איד העז גופה, שהוא גופי, לפצע את עיני בשני
 איד העזת להולד,
 להפריד.

32

המותה מתגלגלת באהובותי שוב ושוב.
 אני מקיצה בלילות ורואה את פניך מביטות אלי
 קרות וישנות. אני מעפעפת, את געלמת ואהובתי שבה.
 לעולם אשא את מבטה בגבי ההולך ומתרחק,
 לעולם תשאני אותי ברחמיך הפרות

33

מה נותר? חזיה ספוגה בריח הזעה שלך
 צלקת או שתים בפנים הירך
 עשרות תמונות מפזרות.
 לא מזמן ראיתי אותך באוטובוס,
 חיל ציף, הרובה השחור מנח בידך
 כמו גופה בידיו של קברן.
 לא פחדתי. רק בחלומות אתה רודף אותי
 ועיניך רוחשות גחלים.

34

אהובי, אצבעותיה עוֹדן תחובות עמוק בגרוני.
 כל נשימה, כל שעול מכיל את עקבותיה.
 בז אתה מטיל בעיני. מושך בשערי.
 עוד חבורה, עוד קרחת, עוד חלקה שלי שבה אתה טבוע
 עמק יותר מכל שנה או מערת מסתור אחרת.

35

לא אֶפְרַד לְעוֹלָם. לֹא אֶרְפֶּה.
אֲחֹז וְאֶאֱבֹד בְּאוֹתָהּ נְשִׁימָה.
מֵעוֹלָם לֹא הָיָה תַּפְקִידִי כֹה נָהִיר:
בְּהֵרֵף עֵינַי אֶהְיֶה בְּעֵלְתַּת הָעוֹלָם וְיִתּוּמָתוֹ.

36

עֵינַי אֲבִי מֵרַחֲפוֹת בְּחֻלְל הַיָּעַר.
אֲנַחְנוּ רְצִים בֵּין הַעֲצִים הַעֲבִים עַד אֵין נְשִׁימָה. עַד יֵשׁ כָּאֵב.
אֲנִסֵּר אֶת צִלְעוֹתֶיהָ, אֲבֹא, אֶתְפֹּר טְלֵאי אֶרֶם עַל לִבִּי,
נִתּוּחַ לֵב סְגוּר.

37

לְבִסוּף,
נִבְרוּ הֵם בְּקֶרְבִי.
יִדְיָהֶם בְּתוֹךְ גּוֹפִי, עוֹטוֹת כְּפָפוֹת, סְטְרִילִיּוֹת מֵאֲשֶׁמָּה.
מִסְכָּה עַל פְּנֵי הַיִּלְדָּה שְׁלִי. סְפִינִים מִשְׁחֹזוֹת בְּחֻמְרֵי חֲטוּי
מִשְׁתַּקְפוֹת בְּעֵינֵיהֶם. צִחְצוּחַ כְּלֵי הַנֶּשֶׁק בְּמִלְחָמָה שָׂרָק הַחֲלָה,
נִפְשׁ נִגְרַ גּוֹף.

38

רֵאָה, אָחִי, אֶת פְּנֵי הַמְּנַתַּח הַצָּעִיר.
אֶת עַדְשׁוֹת מִשְׁקָפָיו הַמְּבַרְיָקוֹת, אֶת עֵינַי הַדְּבוּרָה מֵעַל רֵאשִׁי,
מְנֹרוֹת שְׁחֹרוֹרוֹת וּשְׁקִטוֹת. עוֹד מְעֻט אָמוֹת,
אָקַח אֶת מְקוֹמָהּ בְּחֻלְקַת הַיִּלְדִּים, וְאֶתָּה,
תִּשׁוּל אֶת מְקוֹמִי בְּחֻלְקַת הַמַּתִּים בְּבֵית הַזֶּה.

39

לֹא מִלְאֲתִי אֶת חֻלְקִי בְּעֶסְקָה.
צְנוּרוֹת עֲבִים בְּאִפִּי וּבְיָדֵי.
חֻלְקִים יְרוּקִים עוֹטְפִים אוֹתִי כְּמוֹ תַּכְרִיכִים.
מִי־שֶׁהוּ צוֹבֵט בְּלֻחֵי וְאוֹמֵר "אֲתֶם רוֹאִים? הִיא חָיָה"
וְאֲנִי מְבִינָה שְׁנִכְשֶׁלְתִּי. אֲנִי בְּחַיִּים וְאֶתָּה עוֹדָה מֵת.
מִכָּאֵן וְאֵילָךְ – כְּפָרָה.

40

בְּלִילוֹת, כְּשֶׁלֹּא יִדְעֵתִי לְקַרְא לְשֵׁנָה
 אַחֲזֶה בְּזוּרְעֵי הַדִּקְהָה וְסִפְרָה עַל הָאִשָּׁה הָרַעָה בְּסָלוֹן.
 דֶּרֶךְ חֲרָכֵי הַתְּרִיס הַלְּבִין הָאוֹר אֶת אֲשׁוּנֵיהָ.
 עַד עֲלוֹת הַשַּׁחַר כָּבֵר יִדְעֵתִי –
 זוּ הָאִשָּׁה שִׁילְדָה אוֹתִי, הַפְּקִיעָה אֶת רַחֲמֶיהָ מֵאַחֲרֵים.

41

שַׁעַר הַבְּרוֹז לְנֹטָרָק
 עֵינַי הִילְדָה שְׁלִי מִתְּלַכְּסָנוֹת בְּצַעַר.
 גִּבְרָה מִתְּרַחֵק, יָד הַגְּנֵנֶת עַל כֶּתֶפֶי.
 בְּטָרֵם יֵאָחַז הַגְּעָגוּעַ, לֹפֶת בֵּי הַפֶּחֶר.
 מִתּוֹךְ רַבּוּז אֲרוּץ, בְּכָל כּוֹחֵי אֲנִגְחָ בְּבְרִיחַ.
 מִצַּח, צֶדֶד יָמִין, צִלְקֹת רֵאשׁוֹנָה.

42

בְּלִילָה שָׁמֶן וְאֵינְסוֹפִי שֶׁל כֶּתֶה ג',
 כְּשֶׁכָּל הַשִּׁירִים שִׁידְעֵתִי לְדַקְלָם נִגְמְרוּ
 הַכִּישָׁה אוֹתִי הֶהֱכֵנָה. אֶפְקַח אֶת עֵינַי
 וְאֶת לֹא תִהְיֶי שָׁם. לְפַעֲמִים אֶעֱצֵם אוֹתָן חֲזָק עַד שֶׁאֲרָאָה כֶּתֶם
 אֶת תְּסֻרְבֵי הַהִמְחֹת.

43

נִחַש לָבוֹן מִתְּפַתֵּל סְכִיב צוֹאֲרֵי שָׁנִים, מִמֵּתִין בְּסִבְלָנוֹת.
 אֲנִי מִתְּעוֹרְרֶת לְצַד גּוֹף זָר, לִשׁוֹן בְּמִטָּתִי, דְּרוּכָה לְזִמְנוֹ הַמִּתְּפַשֵּׁט בְּאֹוִיר כָּאֶסוֹן.
 זֶהוּ אֲרֵס הִילְדוֹת, הַסֵּם לוֹ אֲנִי מְכוּרָה
 מִתְּקַדֵּם בְּפַעֲמֹת מְהִירוֹת לְתוֹךְ הַכְּרָה מִשְׁתַּקֵּת מִיִּדְעֵת הַבְּאוֹת,
 זֶה אֲשֶׁר לְעוֹלָם אֵינוֹ מִתְּעַכֵּב.

44

מִדֵּי חֶרֶף נִפְרָמוֹת צִלְקוֹתִי,
 וְגוֹפִי מִקְבֵּל בְּהִכְנָעָה אֶת הַצְּנָה.
 זֶה הַזְּמַן בּוֹ אֵינְנִי יְכוּלָה לְכַתֵּב מְלָה.
 אֲנִי עוֹטָה אֶת שְׁנֵתִי כְּמוֹ עוֹר

שֶׁהִשְׁלַתִּי פְתָאם, אָכִיב אַחַד, כְּשֶׁאֲהַכְּתִי אוֹתְךָ
וְעִבְרַתִּי לְצַד הָאֶחָד הַמְקַבֵּיל לַיְלָהוֹת, כְּשֶׁפָּתִי אֶת עֲצָמֵי בְּחִלּוּמוֹת.

45

”בוֹאִי לְהַעִיר אוֹתִי,“ אֲנִי נוֹשֶׁפֶת מֵתוֹךְ שְׁנֵה קֹשֶׁה
צוֹלֶלֶת לְתוֹךְ כְּרִיּוֹת מִיַּזְעוֹת וְשִׁמְיכוֹת פְּלָנֶל בְּלוֹיֹת,
כְּמוֹ שֶׁלְגִיָּה, אֲנִי דְּבַקָּה בְּשֵׁנָה וְאִין דְּבַר בְּעוֹלָם שִׁיעִירֵנִי
רַק מְגַע רִיסִיָּה עַל לְחִי, כַּפּוֹת יְדֵיָּה עַל בְּטֵנִי.
גַּם אֲנִי לוֹמְדָת: רַק הַגּוֹף זוֹכֵר.

46

בְּחִמְסִין שֶׁל אֶלְפֵי־תִשְׁעֵי־מְאוֹת־תִּשְׁעִים־וְחֶמֶשׁ
פְּרָקֵי יְדֵיָּה הַמְצַלְקִים שֶׁל אַחוֹתִי נִרְאִים לִי כְּמוֹ מִמְחַטוֹת נִיר.
אֲנַחְנוּ יוֹשְׁבוֹת עַל כְּסֵאוֹת לְבָנִים בְּחֶצֶר בֵּית הַחוֹלִים
וְחֵם.
אֲנִי מְרִימָה אֶת רֹאשִׁי וּמְבִיטָה עַד הַמְּקוֹם בּוֹ הִשְׁמַשׁ בְּלִתִּי־אֶפְשָׁרִית.
מִן הַקּוֹמָה הַשְּׁשִׁית קִפְצָה אֶסְתִּי, מְחַדָּר מְסַפֵּר שְׁלוֹשִׁים וְשֶׁשׁ.
הִיא אֶהְבֶּה אֶת יוֹרֵם גְּאוֹן יוֹתֵר מֵהַכֵּל.
חֲדָשִׁים וְחֶצִי הַתְּגוֹרָרָה אַחוֹתִי בְּחֶדֶר מְסַפֵּר שְׁלוֹשִׁים וְשֶׁבַע,
מִטָּה יְרוּקָה לִירֵד הַדֶּלֶת. אֲלוֹנְקָה עִם גְּלַגְלִים.

47

רְחוּקָה מִמֶּה מְאֹתִים קִילוֹמֶטְרִים וְשְׁלוֹשׁ מַעְלוֹת חֵם
אֲנִי כּוֹתֶבֶת לָךְ, אִמָּא
אֶת הַלִּיכְתָּה מִמְּנִי אֲנִי מִשְׁחַזְרֶת יוֹם יוֹם
וּבְגִיל עֲשָׂרִים־וְאַחַת אֲנִי צוֹבֶרֶת פְּרֵדוֹת בְּאֲרִיקוֹת
שֶׁל אֶסְפֵן בּוֹלִים.

48

עֵינֶיךָ קָרְחוּ בִי זְרָעִים שֶׁל אֲשָׁמָה
וְעַכְשָׁו שָׁרָה שְׁלָם שֶׁל שְׁבָלִים שְׂרוּפוֹת מִפְּרִיד בֵּינֵינוּ.
אֵינְנִי אוֹמֶרֶת לָךְ דְּבַר. לֹא אֶת לְמַדָּת אוֹתִי לְדְבַר.
אִם שְׂתִיקָה הִיא שְׂפַת הָאֵם,
שִׁירָה הִיא שְׂפַת הַבַּת.

49

אני הרה את עצמי.
 קנייות במכלת. נסיעה באוטובוס לאוניברסיטה.
 ערב רדום מול הטלוויזיה בסלון.
 ראי את גופי מצמח אחיזה פשוטה.
 כל מבט ממבטיה, בעברי את הסף
 מסרטה קפואה בין רגלי.

50

אני האיבר הנר שגופך ממשיך לרחות
 גם עשר, גם עשרים שנה אחרי לדתו.
 בתה.

51

עד היכן תשליכי את הנרות,
 את תואנת הקרבה הקלושה שבך
 את השוא שבינינו?

52

בשליש לפנות בקר תוחם בך, ואחריו רעם
 את סיומו של הלילה המכה בתריסים.
 אני נושקת את רקת אמי הפועמת מנוסה
 ומשחררת את אחיות אצבעותיו של אבי בגרונו.
 אני מכסה את אחותי המדברת מתוך שנתה.
 מניחה ביניהם את הנשל המפתל שלי
 יוצאת את הבית ועיני עצומות.
 רק בחוץ אפקחן ואומר, תחלה בלחש, אחר כך אצעקו:
 עכשו, עכשו
 משפחה.